

Psáno pro všechny tuláky a trampy

O R B I S

-

T R A M P U S

-

A K T U A L I T S

-

= vydání M =

OBČASNÍ - NĚKOLIKASTRANÍK - OBĚŽNÍ

Narozeno : 5.12.80

Začátečník . . .

Vše, co je zde napsáno

jsem si někde přečet, zaujalo mě to

a dávám na vědomí

široké trampské veřejnosti . . .

- - - - -

překlepy a šhyby musíte prominout

- - - - -

P O Z O R _ P O Z O R

Zalíbil-li se ti tento "občasník" a jsi-li sběra tel, přepiš toto vydání, OPIS pošli dál a TEPRVE PAK SI ORIGINAL USCHOVEJ ! ! !

Sta čí-li ti přečtení, předej pak OTU dál spřízněným duším.

Nechte kolovat POUZE 30 DNŮ ode dne na rození !!

x x x x x x

řádkce

"Vzpomínky na padlé kamarády"

Je to kniha vzpomínek válečného pilota, bojujícího ve II. světové válce proti fašistickému Německu.

V závěru knihy jsou stručné životopisy vzpomnutých kamarádů-spolubojoovníků bojujících na obou stranách fronty.

V knize je též tabulka všech druhů letadel spojenců i nepřítelů, s nejdůležitějšími parametry ma, která sčítá boji II. světové války.

X X X

....

Záhadný manévr

Nejdříve opustily letiště Predennack v jihovýchodní části Anglie čtyři těžké dvoumotorové bitevníky typu Whirlwind - vichřice. V patách za nimi Spitfiry třicetátřinácté peruté, s voňacím znakem Spearhead - Hrot oštěpu. Doháněly bitevníky na plný plyn. Několik kilometrů za pobřežím své chráněnce dostihly. Sedly si vedle nich, snížily rychlost na sto devadesát mil za hodinu a kursem 164° zaměřily k Bretan. Letěly těsně nad hladinou moře.

Dnešní cíl, letiště Morlaix, bylo známé vosí hnízdo. Nelákalo ani Vaška Jíchu, který si počátek svého svátku představoval klidněji. Kamarádi mu hned po letové přípravě přišli provokativně blahopřát. Byl to dobrá příležitost, jak zakrýt šibeničním humorem vlastní mrazení v zádech.

Pobřežní Brataně přelétli spojenečtí letci v nařízených 300 metrech, někde u vesničky Siberit. Tam začala předehra k leteckému rodeu. Hustá palba ostřežitých hlídačů Atlantického valu si je včas zachytila a nepustila po celou osmikilometrovou cestu až k letišti. Všechny zraněné byly v pohotovosti prvního stupně, nic se nedalo utajit.

/tot' ukázka/

Hodiny nad dveřma cvskly zadesetminutjedenáct a z kouřový clony zaduněl oficiánskej hlas Kulatý báby: "Tak, hoší, prachy na dřevo a de se na kutě!" Přišlo to sakra nevhod - celý voďpoledne sme se hádali vo jednu písničku, bzučeli a brumlali jeden přes druhýho tu jedinou správnou melodii, Pindus řval "děte hergot do háje, v tom pátým taktu je trárará rárará rárára", bylo to moc hezký a celá hospoda se náramně bavila - vlastně jako každěj čtvrtek vo té doby, co sme se v týhle knajpě slejzali. Zrovna to začínalo bejt úplně jasný, Pindus se totiž strašně bodnul a splet si tu písničku s úplně jinou, která je trárará rára... a v tom se vozval ten bábinej hlahol. Tak sme se jako každěj čtvrtek na poslední chvíli začali dohadovat, kam se jede v sobotu. Jirka unavoval Podkozím (má tam příšernou holku, která v něm čeká korbu, páč ho viděla dycky jen ve vatáku a zvedla se tradiční bouře protestů, když hodiny polezly na zapětminut jedenáct a ve dveřích se jako Kozinovej duch Lomikarovi vobjevil ve vobla ku kouře Nudla.

"Ježíš, Nudlo, co je s tebou?" zajásal Pindus a táhnul Nudlu, ~~xxxxxxxixxxxxxxxixxxxx~~ ke stolu. "Bábi, eště jedno, jooo..." zařadonil k výčepu a vrh se ke Kozinovýmu duchu, Nudlo, ty mášživoure zrádnej, ty máš někde holku!" Nudla zamžoural a s rozpačitým šklebem začal votírat svejch šest dioptrií.

Nebyl mezi náma už dobřej měsíc a už nám pomalu scházel, Nudla byl totiž takovej ventil pro tu naši partu. Pindus vo něm říkal, že je svatej muž, a všem bylo jasný, že to tak je. Dlouhej, přihrblej k kluk s řídkějma vlasema a nervózníma, věčně zmrzlejma rukama, s trošku smutnáckým úsměvem a modrejma, andělskejma vočima. Slavnej a vobávanéj pro svou příšernou nešikovnost, vobě ruce levý - skovávali a sme před ním venku sekery a nože. Nudla nemusel nic dělat. Nudla prostě musel BEJT, musel bejt mezi náma. Stačilo, aby seděl na šutru uprostřed kempu a

kreslilo toho svého ušmudlaného notejaku a na osadě vládla idyla. Prestaly hádky a nový nezačínaly, byli sme k sobě hodní a milí a zdvořilí a dělali sme si drobný úsluhy. I když sme ho někdy tejrali a mučinkovali pro ty jeho nešťastný ruce, Nudlův zářivej kukuč svítil nad osadou jako bešlémská hvězda - jen drobátko zamlžená. Nikdy to mučinkování taky netrvalo dlouho. Nudla byl prostě svatej člověk.

Když si konečně náš světec upravil optiku a pečlivě jí usadil na uši - což sme sledovali s požitkem a netajeným potěšením - zeptal se přes pällitr: "Kučí, kam se jede v sobotu?" To víte, moc se nám ulevilo. Nudla se vrátil, Nudla jede ven, holka v tom není, sme komplet a v sobotu to bude fajn. Byli sme v té chvíli ochotný jet třeba i na to Jirkový pitomý Podkozí, kdy by to Nudla chtěl. Ale Nudla nás překvapil z jiný strany: "Halejte se, už sme nebyli náč dlouho na Starym..." Řek to ú plně tiše a tak náč schoylenej do sebe, a ž to bylo divný. Zažasli sme. "Podte, pojedem na Starej," žadonil Nudla a my koukali a kounali, proč mu sakra záleží zrovna na tom Starym.

Jirka se pomstil za propadlý Podkozí: "Ty máš na Chalupách holku a budeš jí tahat na Starej, né?" Bušil do ubohýho světce, a ž se Anton zvednul: "Vážně, Nudlo, co to máš s tím Starym?" "Já sem tam byl třikrát za sebou,.. vono je to tam teď před jarem pěkný... a tak... tak byame tam mohli... soukal ze sebe a dělal prstem kroužky v loužičce píva. Pukali sme zvědavostí. Nudla jezdí každou sobotu na Starej! A sám!

"Tak jo, proč ne, že jo..." řek sem. A bylo to. Teď trošku vodbočim. Abyste věděli - Starej, to byl starodávnej kemp za Rakovníkem, kterýmu sme tak dlouho vymejšleli ménó, až mu zůstalo to na Starym. Měli sme k němu, k tomu fleku nad potokem, už trochu dědkovsekj poměr a znali sme tam každej šutr. Na Starym sme vlastně začínali - ve vyšívanejch sombrérách a s dřevěnejma koltama. Čas em sme Starej začali vopouštět, jezdilo se tam, kde bylo víc živo. Dvakrát, třikrát za rok se nám sle začalo stejskat po tichu a bylo jasný, že se v sobotu jede na Starej. Dlouhý léta sme tam taky už dělali totem - teda

mluvili vo tom, že Starej by si parádní totem zasloužil. Ale znáte to - jednou už sme dokonce šli do lesa pro poleno, ale skončilo to na Chalupách v hospodě.

A na ten Starej jezdí Nudla každou sobotu! Kulatá bába už měla židle na stole, šmejdila kolem s pekelně špinavým hadrem a loupala utahanejma voči-ma. Tak v sobotu se jede na Starej. A Nudla má tajnost.

Sobota. Nudla se klátí k vagónu na poslední chvíli a v ruce žrží podivnej vak, padám do mdlob a Anton jásá "von se nám zbláznil svatej muž" a pod lavicema zabrabenej dýzlák a modrej pán zavřeští na mrnavej kornej.

Nudla dopadne na lavici, brčálově zelenej vak s vobrudným nápisem BOTAS svírá hubenejma kolčnama a čisťtí optiku. Pindus mu klobanovským prstem tuká do vaku, něco tam plechově chraští, ale my ja ko nic neslyšíme a žerem se zvědavostí. Nudla ukončil brejlovej vobřad, zasvití andělským pohledem a povídá: "Co si taklene drobet zazpívat, abych se vydejchal?" Zadrátovaný bedýnky lezou z vohořelejch futrálů, za chvíli je to děsně fajň, listkoštipec kvílí fistulí s náma a huláká celej hytlák a venku pučaj pupence. Jedeme na Starej a to je dycky fajň. Kór na jaře. A s Nudlou.

Černá rána přes voči - to je tunel za poslední vecht rovnou. Pleskne pár dobráckejch facek. Bílá rána přes voči a to je konec tunelu. Uzdy na záda a sme doma.

Na Chalupách je mrtvo, lidi sou v polích, "v hospodě malujou", pláče Pindus s tak rovnou a bez piva to sypem s nervozním a podivnáckým Nudlou na špičce ovvozem kolem seníku dolů k vodě. Začíná přihořívat a Nudla to natahuje na svejch pavoučích nožičkách a žbláto stříká. A sypem to kolem zkroucený sosny Bybyjágy, pod smrčkama černají poslední buchy sněhu, úvozem rachotí po voblázkovejch schodech potok a na stráni dělá čočka první suchý fleky. Todle je tedg úplnej konec zimy. Dneska nemůžeme bejt nikde jinde než tady. Tydle smrčky tad y pamatujem jakou ouplně malý usmrkaný fakánky. Stojej v řadě a tudíru mezi nima má na svědomí Kloban, když se jednou udělal na Chalupách v hospodě a dělal na nás síly. Dostal tenkrát pár facek a vypadal blbě, jak tam stál s tím

mrňavým smrčkem s kořenovejma fousama v ruce. Dole se Nudla votočil a volá na nás udejchaně "halejte, počkejte tady chvíli jo... na cigáro... prosimvás... já za chvílku zapískám jo..." a už kmitá za volše na Starej, ta jeho uzda jako matrace se mu hází na vychrtlejš záděch a vobouma rukama drží ten svůj drahocennejš va k. Sedíme teda a koukáme, jak nám povyroستlo mlázia jak dlouho to bude trvat, než přestane bejt na Starej z cesty vidět.

"Co ten Nudla blbne," funí Anton a vyčuhuje nad úvoz. "Hale, nemá von v tom pytlí flašku s rumem?" teskní Pindus a dusá klacejščkem fa jfku. "Depak, žádný sklo, něco plechovýho," zhasínám cigáro a házím vajgla do potůčku. Čas se začíná natahovat jak klíh.

"Tak Nudlo, co je sakra...! za řve Pindus. Ticho. Zvednem se nad úvoz, kolem-volši se nic neděje. "Nudlóóó," zpíváme sborem. Nic, potok bublá a čochka začíná červena t.

Už toho máme dost. Skáčem přes vođu a běžíme loukou m ezi volšema a vratama mezi dvěma kamenama na Starej.

Nudla sedí zkroucenejš na kuchyňským kamenu a čistí brejle. Kolem ležely náký plechovky voď všelijakejš barev a pár štětců. Koukáme po sobě. "To teda byl blbejš fór, co to mělo bejt, Nudlajz?" - Anton slídí po kempu. Nudla blájská optiku, čumí do země a má sklopenou hlavu, jako by dostal pendrekem. Koukám po klukách, vrtím nad tím hlavou. Taky osadnic tvo vrtí hlavama a tuká si do čela.

"Tak co je, sakra?" strčím do svatýho muže a zatřesu s ním. A Nudla zvedá hlavu a teď všichni vyvalíme voči a koukáme na něj.

Nudla totiž brečí. A v tom vytřeštěným tichu zvedá svejšch počtivejšch stov sumdesát svatejšch centáků a jako přelomenejš se táhne k vohništi. Mezi kamenama, který se přes zimu potáhly zelenou plísní, ležej velký čerstvý voharky a my deme blíž a vidíme v to vohništi vohořelýho bobra a vohořelou sovu a krásn vyřezávaný konce těch polen, co vohen nestačil sežrat a najednou nám to dojde. Anton řve "kerá svin svinácká todle udělala" a běží do lesa a my vostatní tam nad tím vohnišťem stojíme jak volovený a

koukáme na ten Hudlovej totem, na kterým si někdo
vopek buřty.

/Mirko Rivola/

x x x

O Ů I /HOULA/

Jak a slunce září ve tvém světě
do očí se mísí krása nebo strach.
Vyprávěj mi, jaks byl na výletě -
rozsvit světlo na chvíli v mých tmách.

Oči jsou oheň - tma pauze dým
oči jsou květy, o kterých sním,
oči znaj tváře - já jenom dech
přátele vidím jen ve s vých snech.
Co je to modrá? Co je to den?
Kolik je slunců? Co má víc jmen -
láska či zlato? Peníze, bůh?
Nech mne jen nech mne, dýcha t můj vzduch.

Oči jsou darem pro mnohé z vás
vidíte kolik je ve světě krás,
oči jsou radost, oči jsou dílo,
kolik jen blží by slepost mou smylo?
Nemohu plakat - oči jsou smích,
nemohu zářit a - tak chtěl bych
Oči jsou měsíc, svítící tmou,
oči jsou šipka na cestu tvou,
oči jsou láhev dobrého vína,
oči jsou tvoje příznivý klima,
oči jsou stromy, oči jsou města,
oči jsou tvoje nebeská cesta,
oči jsou život, oči jsou moc
- a na mne čeká jen věčná noc.

Skončil jsi své vyprávění. Díky.
Tvoje vandry jsou moc hezká věc.
Já však neporuším svoje zvyky
- zamykám si svoji černou klec.

14. pokračování

Hlavní složkou potravy mnoha pobřežních indiánských kmenů byly ryby - ať již mořské nebo sladkovodní. Tak západní pobřeží je charakteristické výskytem lososů, a to od Sanfranciského zálivu až po Beringovu úžinu. Na východě byli zase jeseteři, úhoři, štiky ("muskellunge"), z mořských ryb se stahovali k pevnině sledi, tresky a mělčinné druhy.

V oblasti, kterou jsme si minule označili jako "lososi", měl rybolov stejný význam jako sklizeň v zemědělském území nebo lov v bizoním a sobím pásmu. Indiáni znali přesně dobu tahu a domnívali se, že lososi plují do sladkovodních toků proto, aby člověka uživil. Nevěděli ještě, že ryby houfně pospíchají do řek a potoků, a by nakladly jikry.

Podobně dovedli na jiných místech určit tah úhořů, jeseterů i pohyby sledů a tresek v moři. (Ten- to pohyb závisel většinou na ročním období; když např. přicházela ze severu chladná vlna, stahovaly se mořské ryby do jižnějších vod.)

Pouze pro některé jihozápadní vnitrozemské kmeny byly ryby TABU - tj. z náboženských důvodů zakázanou potravou (Apačové, Navahové, Zuniové). Ostatní Indiáni je naopak jedli velmi rádi a zvláštějším chutnaly ryby tučné a olejnaté - rybí olej měl pro ně na rozdíl od nás příjemnou vůni.

Způsobů rybolovu bylo několik. Za nejprimitivnější, ale často používaný považujeme chytání lososů na mělčinách do ruky, případně ubíjení dřevěnými palicemi.

Mnohem pracnější již bylo zahrazení mělkého toku pletivem, přičemž uprostřed nechali Indiáni úzkou průlinu a v ní zamýjeli ryby ostěpy. Často také podle možnosti přistavili pasti, vyráběné, jak vynalézavým způsobem.

V mělkých vodách nebyl vzácným jevem noční rybolov se zapálenou loučí z březové kůry na přídi kánoe. Jeden muž pádloval a druhý bodal kopím do ryb, které se shlukovaly kolem světla.

V horských bystrinách na západě lovíli Indiáni lososy poměrně riskantním způsobem: Vystavěli si

nad burácejícím proudem lešení nebo si stoupli na skalní výčnělek a z takového nepříliš jistého stanoviště chytali těžké kusy překonávající skoky bystrinu přímo do jakýchsi podběráků nebo vrší.

Dnes si rybaření nedovedeme představit bez prutu vlasce a udice. Pruty Indiáni neznali (a když, tak krátké), vlasce si však dělali z rostlinných vláken (jejich stáčením) anebo z kůže. Udice měli z kostí, dřeva, kamene i mědi. Mohavové používali dokonce udice z přirozeně zahnutého kaktusového ostnu. Tvary udic byly samozřejmě rovněž různé - od kostěného kolíčku zaostřeného na obou koncích až k umně na vázaným háčkům s harpunovitým hrotem. Ovšem způsob chytání ryby na udici nebyl tak jednoznačný, jak by se nám zdálo. Nutkově například pomocí návnady napíchnuté na háček přilákali tresku ke břehu a zde ji ubili oštěpy.

Kromě uvedených způsobů chytání doplníme ještě, ž Irokézové a Čerokízové otravova li vodu i rostlinnými jedy. Maso otrávených ryb však dětem příliš nechutnalo; jed jim způsoboval nepříjemnou vyrážku.

Na počátku dnešní kapitoly jsme přirovnali lov lososů na severozápadě ke sklizni v zemědělské oblasti. Bylo tomu tak nejen proto, že ryby táhly do řek v pravidelných intervalech (asi tak jako uzrávalo zrno) a jejich počet umožňoval zásoby na celý příští rok, ale i proto, že obyvatelé severozápadního pobřeží se nemuseli ze svých vesnic stěhovat a ~~prax~~ pouze na krátký čas přicházeli k ústí řek nebo vyjížděli do moře na lov velryb právě tak jako usedlí zemědělci.

Vnitrozemské rybáře můžeme naopak přirovnat k putujícími lovecům, jimiž ve skutečnosti byli. Museli totiž svou potravu doplňovat sbíráním plodů, lovem zvěře a často přecházet k jiným tokům.

Ryby jedli severoameričtí Indiáni uzené, sušené i syrové a vyráběli z nich také nám už známý pemikan.

/pokračování/

: Neposuzuj podle oblečení - ale podle čistoty :

ŠMÍR V TRÁVĚ

/Hoboes/

1. Do přírody chodit je teď móda
 na co by ten auták taky byl
 v sobotu se dá na plotnu voda
 To víš pivem bysk to tak neumyl
 Votevřou se vrata do stodoly
 vytlačí se vozidlo na hnuj
 z potahů se vyluksujou moli
 ať malej třeba auták ale muj.
- R. Vo trávě se mi dávno nechce zpívat
 je špinavá a roste na ní šmír
 a kdo se nechce na pačoury dívat
 ať naseká si domu suvenýr
 jak dlouho ještě budou jezdit káry
 přes kytky a vřes a měkej mech
 nejsou přece všude lesní báry
 tak vokopávej zahrádku a přírodu nám nech PAČOURE
2. Blejská se do vysokýho lesku
 co by tomu řekli sousedi
 když pěl let sme si utáhli přesku
 ať kušuje komu to nesedí
 Pak naloží se manželka a děti
 a vy razí se rovnou na Mácháč
 na Mácháči to normálka letí
 aspon každěj vidí co sme zač.
3. Za bů ra si kup votýpků dříví
 a za dvě pade flek na modrej stan
 co na tom že máme břicha bílý
 hlavní věc že máme na salám.
 Manželka si zatím v lesním báru
 vodstojí frontu na buřt s cibulí, dyť co to stojí
 to nemáte páru, ale máme vůz abyste věděli.

Slyšel jsem, zjistil jsem, inzerce, různé . . .

Kamarádi, proberte knihovny svých prarodičů!!!

- Cimbura nutně potřebuje útlou šedou brožuru vyšlou v první polovině století J.H. Ingraham: "Kniže z domu Davídova". V horším případě stačí i zápůjčka k opis.

Karel Vidimský Nad spádem 13/200 Praha 4-Podolí 147 000, tel. práce 29-10-90 /10-18 hod/

- 6. prosince se v Napajedlích koná minifotbal a zároveň "Mikulášská, pořádá kam ROBIN
- Seňor shání kanady č. 8 i rozbité - zaplatí !
- 13. prosince se v sallonu "U MAŘENKY" konají TRAMPSKÉ VÁNOCE T.O. ESTACADO a oslava 34. narozenin T.S. RUMGAJZE z Pardubic.
- 13. prosince se koná Zimní přechod Adršpachem, pořádá T.O. STOPAR - Vrchlabí.
- 13. - 14. 12. se koná další etapa Bludného kořene Sraz v sobotu ráno na nádraží v Netolicích do 7.30 hod. Teplé oblačení s s ebou. Snad bez lyží či sněžnic.
- Vyšla dvojdeska EP Setlerů (dobrý) a směs country (nejen) "Prázdninový expres" (až na výjimky blbý). DODAL HOULA.
- MUNY ještě žije...
- Lim. JOE - shání poštovní známky, nebo i celé obálky a dopisy, nehledě na stáří a národnost.

PŘÍSPĚVKY, INZERÁTY, ZPRÁVY a OSTATNÍ přijímá:

REDAKCE - Limonádový Joe

Josef Medlín - Vlastislavova 565/13, Praha 4
NUSLE - 140 00

Cena nevyčísľitelná

PATISK DOKÁZAN ! ! !

Merozširuje PMS